

Nguyễn Thị Thanh Dương

CHÀNG VÀ NÀNG CHÀNG VÀ NÀNG

Đến Mỹ định cư đầu tháng tư,
Hai vợ chồng trẻ chưa biết gì,
Mùa Xuân xứ người còn xa lạ,
Chàng và nàng hai kẻ ngu ngơ.

Cuộc sống mới nhiều thứ để lo,
Học ăn học nói học lái xe,
Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn tương,
Chàng và nàng hai đứa trẻ thơ.

Chạy xe ra đường quên lối về,
Đường nhiều exit, lăm ngã tư,
Anh lái, em nhìn đường tìm kiếm,
Chàng và nàng hai kẻ khờ khờ.

Tập quen cách sống của người ta,
Đã hết mùa xuân đến mùa hè,
Thời gian chưa đủ cho từng trái,
Chàng và nàng hai kẻ lơ mơ.

Ra đường biết học hỏi, lắng nghe,
Người Mỹ vui vẻ, lịch sự ghê,
Nhà ai nấy ở riêng tư lắm,
Chàng và nàng thấy buồn vu vơ

Chợ Mỹ đồ ăn Mỹ ê hề,
Không biết ăn chẳng dám mua về,
Hamburger, pizza, hot dog,
Chàng và nàng hai kẻ hững hờ.

Mùa thu đến lá vàng nên thơ,

Mây trời dịu dàng mỏng như tơ,

Đi trên đường vắng nhiều là rưng,
Chàng và nàng hai kẻ mộng mơ.

Thu tàn đông đến lạnh tái tê,
Cây không lá bên đường chơ vơ,
Em bị cảm lạnh, anh dị ứng,
Chàng và nàng khô héo xác xơ.

Một hôm tuyết ở đâu đổ về,
Trời ơi, cơn bão tuyết đầu mùa,
Mênh mông thành phố màu tuyết trắng,
Chàng và nàng hai kẻ bơ vơ.

Anh xúc tuyết ở trước cửa nhà,
Em cào tuyết phủ cửa kính xe,
Lần đầu tiên đón mùa tuyết đến,
Chàng và nàng hai đứa một phờ.

Hôm sau tuyết chưa vội tan đi,
Thử thách đời hay để làm quà,
Em chơi với tuyết, anh nghịch tuyết,
Chàng và nàng hai đứa vui ghê.

Mùa đông khắc nghiệt đến không
ngờ,
Mấy lần tuyết đổ, gió hoang vu,
Anh áo ấm, em khăn quàng cổ,
Đeo găng tay, chân đi giày da.

Mai một mùa xuân lại trở về,
Anh và em trải qua bốn mùa,
Dắt dìu nhau nơi quê hương mới,
Chàng và nàng xây dựng ước mơ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Hoa Thiên Lý Đầu Rời

Tôi để hai túi xách lên trên quầy tính tiền, đứng trước tôi là một người cũng đang lấy từ trong xe chợ đầy ắp những món hàng để lên quầy, quay lại nhìn thấy tôi chị lịch sự:

- Chị có ít hàng, lên tính tiền trước đi.

Guồng mặt của người phụ nữ này bỗng làm tôi bàng hoàng, với đôi mắt to lồ lộ và nhất là cái mụn ruồi nơi khóe miệng gợi cho tôi hình ảnh quen quen. Tôi không thể không buộc miệng:

- Chị ơi, trông chị quen quá... hình như chị tên là...

- Tôi tên Lam.

Tôi reo lên vui mừng và kinh ngạc:

- Trời ơi, đúng rồi Lam “Ruồi” đây phải không? Cái mụn ruồi trên môi này đi kèm theo với cái tên thì không thể nào quên được.

Người phụ nữ cũng mừng rỡ nắm lấy cánh tay tôi:

- Thì ra là Thao, hàng xóm của tôi ngày xưa khi chúng mình còn bé chứ gì?

Hai chúng tôi ôm chầm lấy nhau. Quả đất rộng bao la nhưng cũng đủ chật hẹp để quanh quẩn cho người gặp lại người, mà có khi tưởng chỉ là ao ước, là trong giấc ngủ mơ.

Lam “Ruồi” và tôi ra khỏi chợ. Lam mới dọn về California hai năm nay, còn tôi chỉ là khách vãng lai, đến đây thăm người nhà, nếu tôi không cao hứng đi chợ mua thêm vài thứ lặt vặt thì làm gì có cuộc hội ngộ bất ngờ này!

Chúng tôi đến một quán nước ngồi nghỉ chân và chuyện trò. Ôi, bao nhiêu thứ để nói sau hơn mấy chục năm mới gặp lại. Sau cùng, Lam hỏi tôi:

- Thao còn nhớ anh Phụng không?

- Làm sao quên, vì cái tên anh như tên con gái mà lại là một loài hoa mà Thao ưa thích. Bây giờ anh ấy ra sao? Vợ đẹp, con ngoan chứ gì?

Lam rầu rầu:

- Đòi anh là một chuỗi bất hạnh. Lấy vợ, vợ bỏ, lấy vợ nữa thì không hạnh phúc, đưa nhau sang Mỹ chỉ làm khổ nhau. Anh cố chịu đựng vì mấy đứa con, mà trời cũng không tha...

Tôi buồn lây và sốt ruột hỏi:

- Còn chuyện gì đến với anh Phụng nữa?

- Anh ấy mới mất vì đau bao tử. Bệnh trầm cảm dẫn đến loét bao tử, chảy máu bao tử.

- Trời ơi, tội anh quá!

Tôi thốt lên và không cầm nổi những giọt lệ rung rung. Lam kể:

- Ngày ấy anh Phụng đau khổ vì Thao nhiều lắm, mãi anh ấy mới đi lấy vợ. Thình thoảng anh Phụng vẫn nhắc đến Thao, tiếc rằng anh không còn sống để hôm nay gặp lại Thao

Tôi nghẹn ngào:

- Chính Thao mới là người đáng tiếc, không gặp anh để nói một lời xin lỗi.

Ngày xưa nhà tôi và nhà Lam ở cạnh nhau trong một xóm nhỏ, hai đứa lại học từ tiểu học đến trung học đều chung lớp chung trường nên chơi rất thân. Tôi hay sang nhà Lam chơi, thậm chí có hôm còn ngủ lại ở nhà Lam nữa, mẹ tôi đã nói đùa với mẹ Lam:

- Nếu một đứa là trai một đứa là gái thì cho chúng nó lấy nhau nhỉ

Nhà Lam bán tạp hóa, có đủ thứ từ bánh kẹo, ô mai, đến nước mắm, dầu lửa, xà bông, kim chỉ, v.v. Bố Lam đi lính đóng quân xa nhà, nên chỉ có hai mẹ con, họ khá bận rộn vì cửa hàng tạp hóa này vì thế tôi rất sung sướng được sang nhà Lam làm giúp nó. Hai đứa bằng tuổi mà Lam khôn lỏi hơn tôi, cho tôi một viên kẹo bé hay một quả ô mai nó cũng chọn quả bé xíu mà sai tôi quét nhà, lau nhà, nhặt rau hay nấu nồi cơm trong lúc mẹ nó đi cất hàng chưa về. Mẹ tôi biết thế, vẫn âu yếm mắng tôi:

- Việc nhà thì nhác, việc chú bác, việc hàng xóm thì siêng.

Một hôm, nhà Lam có khách, là anh họ của Lam từ Qui Nhơn vào ở trọ để học đại học. Nhà Lam quanh năm vắng vẻ, neo đơn, thiếu bóng dáng đàn ông nên cũng rất cần người anh họ này cho thêm ấm cúng.

Anh đến với mấy cái túi xách và cái va ly quần áo. Hôm ấy tôi cũng có mặt ở nhà Lam như thường lệ, thấy Lam ríu rít thân mật với anh tôi cũng bắt chước, con bé 13 tuổi ngây thơ chạy vào căn buồng của anh, tôi ngồi trên giường đối diện anh, xem anh lôi những thứ trong va ly ra và sắp xếp đồ đạc một cách tò mò hào hứng.

Anh đã dí tay vào mũi tôi, mỉm cười:

- Cô bé này con nhà ai mà ở đây?

Tôi cũng mỉm cười hồn nhiên hỏi lại:

- Em tên là Thao, bạn của Lam đấy, còn anh tên gì?

- Anh tên Phụng.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Là hoa Phụng hả anh?

- Ừ, vì trước cửa nhà anh có cây hoa Phụng, nên mẹ đặt tên anh là Phụng luôn.

Anh Phụng moi móc trong túi xách ra, đưa cho tôi một gói kẹo:

- Cho em này, kẹo mạch nha em có thích không?

- Thích, nhưng em vẫn thích ăn ô mai hơn

- Thôi, lúc khác anh sẽ mua ô mai cho em.

Từ ngày có anh Phụng, tôi và Lam thấy vui hơn, vì ngoài lúc cặm cụi học bài trong buồng, anh lại ra chơi với chúng tôi, bày ra nhiều trò mới lạ. Anh Phụng chiều tôi đủ thứ, mua ô mai của chính nhà Lam để cho tôi, vẽ cho tôi những bức hình đẹp, và mỗi lần Lam và tôi tranh cãi chuyện gì, bao giờ anh cũng bên tôi và về phe với tôi.

Có lần tôi đang ngồi nhặt rau muống cho Lam thì bỗng rú lên, hắt đổ cả rổ rau vì thấy một con sâu rau to tướng đang quần quại trong đám lá, tôi chạy bổ vào người anh, ôm lấy anh mà khóc, không nói nên lời. Anh Phụng vỗ về tôi:

- Không sao đâu, sâu rau hiền lắm. Để anh nhặt nốt chỗ rau cho.

Hôm ấy hình như anh ôm tôi khá lâu, trong vòng tay anh, tôi cảm thấy an toàn hơn bao giờ.

Thời gian dần qua đi, anh Phượng đã là một người thân quen đến nỗi tôi thuộc cả giờ giấc đi học về học của anh, và những công việc anh thường làm ở nhà. Chắc anh cũng thân quen với tôi như thế, hôm nào tôi sang nhà Lam trẻ là anh hỏi tại sao, có hôm tôi chơi chán, muốn về nhà thì anh lại cầm chân tôi bằng một trò chơi hấp dẫn mà anh biết là tôi thích, anh lấy xà bông pha với nước và lấy cái ống hút nhúng vào đó, thổi lên khoảng không những quả bong bóng trong trẻo và mỏng manh, chơi vui và lơ lửng cho tôi và Lam cùng đuổi bắt những quả bong bóng phù du chóng tan vỡ đó mà quên cả giờ về...

Sau nhà Lam có một giàn hoa Thiên Lý, mùa hoa nở những chùm hoa màu phơn phớt xanh treo đầy trong đám lá, tỏa mùi thơm ngọt ngào. Tôi thích ủ hoa Thiên Lý trong túi áo cho thơm, còn anh Phượng thì thích ngồi đọc sách hay học bài dưới giàn hoa trong những buổi trưa êm ả.

Một hôm anh gọi tôi ra sau nhà và nói:

- Anh hái tặng Thao một chùm hoa Thiên Lý nhé, em thích chùm nào?

Tôi được dịp đòi hỏi:

- Chùm nào chín nhất và to nhất thì hái cho em.

Rồi tôi nhanh nhẩu chạy vào nhà bung ra một cái ghế đầu cho anh đứng lên. Tôi vịn ghế cho anh khỏi ngã và chỉ hết chùm hoa nọ đến chùm kia mới chọn được chùm hoa vừa ý. Anh đưa hoa cho tôi và dịu dàng nói:

- Áo em, tay em sẽ thơm mãi mùi hoa Thiên Lý.

Tôi ngây thơ hơn hờ:

- Thật thế không anh?

- Với anh thì đó là sự thật...

Thấy tôi vẫn ngờ ngác chẳng hiểu gì anh nói sang chuyện khác:

- Thế em có biết hoa Thiên Lý nấu canh ăn rất ngon không?

- Em không biết.

Anh trêu chọc tôi:

- Trời ơi, em là con gái Bắc mà không biết món canh hoa Thiên Lý sao?

- Vậy để em về nhà hỏi mẹ em nhé?

Tôi định chạy về nhà hỏi mẹ, nhưng anh đã nắm tay tôi lại. Dưới giàn hoa Thiên Lý chỉ có hai người, hôm ấy mẹ Lam vắng nhà và Lam đang bán hàng phía trước.

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lùng, khác thường, mãi anh mới run run giọng nói:

- Thao ơi, anh... rất yêu em.

Anh bất chợt ôm lấy tôi làm tôi hoảng sợ vùng thật mạnh thoát ra khỏi tay anh

- Thao ơi, em đừng chạy đi, anh rất yêu em...

- Không! Không!

Tôi kêu lên từ chối và hoảng sợ, vùng vằng và tàn nhẫn vát chùm hoa Thiên Lý anh vừa trao xuống đất để chạy như ma đuổi lên nhà trên rồi về nhà mình chỉ trong phút giây mà tim tôi vẫn còn đập thình thịch. Tôi ngồi trốn trong phòng của mình và khóc nức nở âm thầm vì sợ mẹ biết.

Anh Phụng, hình ảnh thân quen đẹp đẽ trong tâm hồn tôi đã tan vỡ, bây giờ là một anh Phụng khác, hoàn toàn xa lạ. Tôi đã coi anh như tình anh em, như người nhà, bỗng chốc anh chuyển thành tình yêu làm tâm hồn tôi bị tổn thương. Ở cái tuổi 15 tôi vẫn còn trẻ thơ chưa đủ lớn khôn để đón nhận tình yêu đôi lứa.

Hôm sau và những hôm sau nữa tôi không sang nhà Lam, tôi sợ anh và giận anh. Lam hỏi tôi tại sao nhưng tôi không dám kể cái điều “ghê gớm” ấy ra.

Một tuần sau thì anh sang nhà tôi, có lẽ anh không chịu đựng nổi sự lạnh mặt của tôi lâu hơn nữa. Nhưng vừa thấy anh bước vào nhà chào hỏi mẹ tôi, thì tôi đã la lên, đã đuổi anh:

- Anh đi về đi, em không muốn nhìn thấy anh.

Mẹ tôi ngờ ngác còn anh lúng túng giải thích sao đó với mẹ tôi và nhìn tôi bằng ánh mắt buồn bã đầy ân hận trước khi bước ra khỏi cửa.

Câu chuyện anh Phụng tỏ tình với tôi cuối cùng cả hai nhà đều biết, bố mẹ tôi trách anh, mẹ Lam cũng trách anh, rằng tôi

còn bé nhỏ đã biết gì chuyện yêu thương mà anh nữ làm hoen ố đi cái tình cảm trong trắng của chúng tôi bấy lâu.

Anh thất vọng, thất tình và mặc cảm. Cuối năm ấy anh Phụng bỏ học đi lính.

Một hai năm sau thì bố Lam về xóm và mang vợ con đến một tỉnh lỵ miền Trung nơi ông đóng quân, gia đình khỏi phải xa cách đôi nơi nữa.

Tôi và Lam bắt tin nhau từ đó, rồi tới biến cố 1975, bao nhiêu chuyện bẽ dẫu của cuộc đời. Hình ảnh người bạn gái cùng xóm và anh Phụng tưởng như chìm khuất suốt đời trong bụi mờ quá khứ...

Sau này mỗi một tuổi đời lớn lên trong cuộc sống, tôi càng thấm thía hiểu được mối tình của anh, tôi luôn bị dày vò ân hận vì mình mà anh Phụng dang dở chuyện học hành, đời lính trôi dạt đó đây.

Tôi mắc nợ anh Phụng một lời xin lỗi. Anh không có tội gì cả, vì tình yêu không bao giờ có tội, tình anh cho tôi chưa đúng lúc mà thôi.

Hôm nay tình cờ gặp lại Lam, biết tin anh cũng là lúc biết anh không còn trên cõi đời này. Những lời xin lỗi của tôi sẽ không bao giờ được thực hiện.

Anh Phụng ơi, suốt bao nhiêu năm qua, tay em và áo em có còn thơm mùi hoa Thiên Lý trong ký ức của anh, như ngày xưa anh đã nói không?

Giàn hoa Thiên Lý

ngày xưa của nhà Lam ơi, nơi mà một buổi chiều anh đã hái một chùm hoa đẹp nhất tặng tôi, giàn hoa đã chứng kiến mối tình đầu nồng nàn tha thiết của anh dành cho tôi, một tình yêu thật trong sáng hồn nhiên mà sau này lớn lên tôi mới hiểu ra.

Nhưng chùm hoa Thiên Lý ấy đâu rồi?

Nguyễn Thị Thanh Dương

MÁI TÓC ANH

Đã lâu rồi, anh chợt đến thăm tôi,
Bất ngờ như gió trong ngày nắng hạ,
Bàng hoàng mới biết qua thời tuổi trẻ,
Anh và tôi là bạn học chung trường.

Anh uống với tôi chén trà ngoài vườn,
Tiếng lá cây cũng mừng reo xào xạc,
Tôi thấy mái tóc anh có nhiều sợi bạc,
Mái tóc một thời lộng gió tuổi hai mươi.
Tôi đã thầm thương mái tóc rơi bời,
Anh làm dáng nhìn tôi và vuốt tóc,
Tội nghiệp, bàn tay anh vụng về lắm,
Không kịp làm tóc thẳng một đường ngôi.

Sân trường có nhau để rồi chia phôi,
Hai người thương thầm đi về hai phía,
Chưa nói yêu mà chuyện tình dang dở,
Áo học trò phai, tình có phai theo?
Mái tóc xanh xưa theo tuổi xế chiều,
Bàn tay anh đã bao lần che gió?
Sợ tóc rơi dưới mắt nhìn ai đó,
Sợ mất đi hình ảnh đẹp trong đời.

Bây giờ mái tóc anh có đường ngôi,
Tóc đã bạc anh không cần che dấu,
Không nhuộm đi dấu vết đời khô héo,
Khi tim còn những nhịp đập băng khuâng.
Tóc bạc vẫn là mái tóc của anh,
Đã qua rồi những ngày nào tóc rơi,
Tóc vẫn đẹp dù anh thêm nhiều tuổi,
Tôi vẫn thương thầm dù không trẻ như xưa.

Chén trà đã cạn tiễn anh ra về,
Ánh mắt nhìn nhau thay lời tạm biệt,
Như thói quen xưa, anh đưa tay vuốt tóc,
Dù chiều nay không lộng gió anh ơi...

Nguyễn Thị Thanh Dương